

CONSTANTIN VIRGIL
GHEORGHIU

Perahim

Traducere din limba franceză
Gheorghiță Ciocioi

editura
Σοφία

București

I

Întoarcerea gangsterului

– Numele meu este Perahim. Vreau să-l văd pe comisarul-șef! spune oaspetele.

Aruncă o privire în încăperea în care abia a intrat. O cunoaște perfect. Este biroul inspectorilor brigăzii comisarului Ioachim Catran. Are tavanul jos, iar pereții sunt afumați. O singură fereastră cu gratii, care dă într-o curte interioară. În încăpere sunt trei mese. Pe fiecare dintre acestea, câte o mașină de scris. Un inspector bate la una dintre mașini cu un singur deget. Îi întinde oaspetelui, peste umăr, o foaie de hârtie și, fără să-l privească, îi spune:

– Scrieți aici numele și prenumele!

Oaspetele scrie. Inspectorul ia foaia de hârtie și merge în camera vecină, unde se află biroul comisarului-șef.

Perahim rămâne singur. E tânăr, frumos și brunet. Are capul ras. Poartă un costum nou și pantofi negri. Examinează cu atenție încăperea în care cunoaște fiecare obiect. Scoate o batistă roșie și își șterge sudoarea ce i se prelinge pe fruntea însemnată cu o cicatrice.

„Nu credeam că voi mai intra viu în această încăpere”, își spune Perahim.

Tenul său e galben. Are ochi negri și gene lungi, precum firele unei pânze de păianjen.

Cândva, Perahim a fost adus aici legat fedeleș. Cu capul între picioare. Pleoapele și buzele îi erau lipite din pricina sângelui închegat. Nu putea să deschidă nici gura, nici ochii. Inspectorii comisarului Catran îl aruncaseră pe podea ca pe un pachet. Exact în locul în care se află în acest moment. Apoi, polițiștii l-au călcat în picioare precum cultivatorii de viță-de-vie ce storc struguri. Sângele proaspăt i-a deschis pleoapele lui Perahim. A văzut picioarele polițiștilor care îl zdrobeau și picioarele meselor. Cele trei mese de brad. Apoi a văzut iarăși parchetul murdar, cele două uși capitonate, fereastra cu gratii și mașinile de scris...

Perahim își amintește fiecare bucată de parchet și fiecare fărâmbă de perete. Suferea cumplit. Carnea și oasele trupului său îl dureau groaznic. Rădăcina fiecărui fir de păr, la fel. Avea mâinile, picioarele și mijlocul înlănțuite cu lanțuri grele și reci, stropite cu sângele său.

Perahim își șterge iarăși capul ras cu batista sa roșie. Amintirea suferințelor îndurate aici, chiar în această încăpere, în urmă cu zece ani, îl face să asude din cap până în picioare. Fusese prins în cartierul Gării de Nord. Luat prin surprindere pe la spate și dus apoi la Prefectura Poliției. Primele amintiri ale arestării sale încep aici, în această încăpere.

Perahim se deșteaptă brusc din amintiri atunci când inspectorul se reîntoarce.

– Numele pe care l-ați scris e chiar numele dumneavoastră? întreabă secretarul.

– Exact! răspunde oaspetele.

– Chiar sunteți Perahim?

– Da! încuviință oaspetele.

– Domnul comisar întreabă dacă nu mai aveți și vreo poreclă.

– Ba da, răspunde oaspetele: Maximilian Perahim, zis „Baricadă”.

– Veți fi primit imediat. Luați loc!

Inspectorul intră în biroul șefului. În clipa în care Max Perahim se așază, realizează că trupul lui se află pe scaunul de odinioară: spatele său îi simte formele...

Perahim s-a așezat pe acest scaun în urmă cu zece ani. Fusesse legat cu frânghia. În acest timp polițiștii îl pălmuiau și-l interogau. I-au ars fața cu țigările lor. L-au lovit în cap. De mai multe ori îl loviseră în piept, în spate, în cap. Chiar cu acest scaun. Și cu celelalte două scaune. Perahim vede mașinile de scris. Îi amintesc și ele de suferințele sale. În timpul interogatoriului i s-a întâmplat uneori ca polițiștii să-l lovească cu mașina de scris drept în piept. De fiecare dată își pierduse cunoștința. O mașină de scris în mâinile unui polițist se preschimbă într-un obiect de tortură dintre cele mai dureroase. Batista roșie, cumpărată înainte de a veni la poliție, este udă.

Cu toate acestea, Perahim își șterge cu ea capul ras, fruntea însemnată cu cicatrici și chipul ca de ceară.

Așteaptă să fie dus la comisarul-șef. Ochii săi uriași strălucesc precum lanternele aprinse. E mulțumit. Tot așa precum campionii care, în clipa în care își ating ținta, se prăbușesc extenuați, însă victorioși.

II

Mirarea unui polițist

– Este însuși vestitul gangster, patroane! anunță inspectorul, intrând în biroul comisarului-șef. E Baricadă. Regele pegrei.

Inspectorul îl vede pe celebrul gangster pentru prima oară. Dar comisarul-șef le povestise subalternilor în nenumărate rânduri despre loviturile fulgerătoare ale lui Perahim și despre capturarea lui. Îl prezentase ca pe o ființă fabuloasă. Ultimul mare gangster autentic al Bucureștilor.

– Și-a declinat identitatea fără murmur, îl informă inspectorul. Chiar cu mândrie.

– M-ar mira să fie vorba de el! răspunde comisarul-șef. Maximilian Perahim, Baricadă, e la ocnă. Pe viață. E la minele de sare. La sute de metri sub pământ. Eu l-am arestat. Personal. Am depus mărturie împotriva lui la curtea de jurați. Am asistat la condamnare.

Comisarul se gândește că, dacă omul care a venit să-l vadă – și care, în acest moment, așteaptă în biroul vecin – este cu adevărat gangsterul Perahim, Baricadă, a venit doar pentru a-l asasina. Pe el, comisarul-șef

Catran. Totuși, ipoteza i se pare absurdă. Comisarul se ridică și se plimbă gânditor pe dinaintea biroului. E un om de peste șaizeci de ani, îndesat, gras ca un negustor. Nu are școală. A urmat doar trei clase primare în satul său de munte. Atâta tot. A fost recrutat, precum toți bătrânii comisari din București, dintre infractori. La început a fost turnător în închisori, iar după aceea a devenit, pe rând, planton, gardian, informator, inspector stagiar. A urcat treptele una după alta până la postul de comisar-șef de poliție judiciară. Un comisar-șef în București este omul cel mai puternic din țară. După regele României și prefectul Poliției.

Ioachim Catran a obținut acest post prin meritele sale. Deține calități mai importante decât studiile. Are o memorie extraordinară, o forță de muncă inepuizabilă, o cruzime și o lipsă totală de scrupule și simț moral. Tot ceea ce trebuie pentru a fi polițist în cea mai mare parte a țărilor lumii.

– Cu neputință să fie Baricadă! Cu neputință! Un infractor interogat de mine n-a mai putut să-mi vadă chipul după aceea. Nici măcar în vreo fotografie. Doar numele meu îi taie cheful pe toată ziua. Cu neputință ca Perahim să vrea să mă revadă! De altfel, Max Baricadă n-are cum să mai trăiască. Gangsterul a murit.

Comisarul Catran face calcule. În mod normal, un infractor interogat de poliția judiciară n-are cum să mai trăiască. Moare în timpul interogatoriului. Cei care supraviețuiesc ca prin minune anchetei mor în timpul procesului ori, în cel mai bun caz, în timp ce sunt transferați de la o închisoare la alta. Pentru a curăța

societatea de impurități, polițiștii și jandarmii îi ucid mereu pe deținuți în timpul unui transfer și redactează după aceea un proces-verbal de tentativă de evadare.

– Dacă oaspetele este cu adevărat Perahim, atunci a evadat, spune comisarul. Dacă Perahim ar fi evadat, n-ar fi venit însă la poliție. Dacă este cu adevărat aici, n-a venit decât să mă asasineze. Logic. Vrea să mă asasineze.

– Chem gărzile ca să-l aresteze, patroane? întrea-bă inspectorul.

– Nu! ordonă comisarul. Dacă Baricadă considere că n-a avut de-a face cu mine îndeajuns acum zece ani, îi îngădui să mă mai vadă o dată. Dar va fi pentru ultima oară. De această dată n-o să-i mai rămână nici un os întreg. Nici unul. Să-și dea seama că nu s-a născut încă gangsterul care să-l poată asasina pe comisarul Ioachim Catran! Toți gangsterii vor să mă vadă mort. Știu. Dar nimeni nu poate să facă asta și n-o va putea face vreodată.

Comisarul ordonă:

– Puneți un gardian pe coridor, un altul în sala de interogatoriu și un al treilea în biroul inspectorilor! Lăsați ușile întredeschise. În clipa în care gangsterul intră în biroul meu și face vreun gest, îl imobilizați toți trei în același timp.

– Îl percheziționăm mai înainte de a-l lăsa să intre? întrea-bă inspectorul. Ar fi mai bine, nu? Ar putea să aibă explozibil sub haine. Ar putea să sară în aer oda-tă cu dumneavoastră. Ar putea să arunce în aer întrea-ga clădire.

– Nici un fel de percheziție! ordonă comisarul. Omul care ar putea să mă asasineze n-o să se nască vreodată. Așezați gardienii după dispozițiile date și aduceți-l pe gangster! Îl aștept.